

— Благолажъ, по-малко лъжи! — обади [се най-младиятъ отъ косачитѣ.

— Лазо, сега мълчи! — намѣсиха се другитѣ.

Благолажъ погледна Лазо право въ очитѣ и рече:

— Това е приказка, бе момче! . . .

— Приказка — бабини деветини! — рече Лазо и нѣкакъ плахо се озърна въ тъмнината, дѣто на нѣколко крачки отъ тѣхъ се мѣркаше черниятъ силуетъ на магарето.

— Това е приказка, разбирашъ ли? — отвърна спокойно Благолажъ и продължи: .Каква истина търсишъ ти въ приказкитѣ?... Или искашъ да ти разправамъ за дрипавитѣ гащи на дѣда Тодора?... Или ти се ще да чуешъ, какъ голи голаци като насъ съ коси на рамо и съ просеникъ въ торбата, биятъ пжтъ по цѣла недѣля да идатъ въ Тракия на косидба? Всичко това ние си го знаемъ. И то е истина. Но защо ти е тая пуста истина? . . .

— Ами тия чудновати работи, дѣто ми ги разправяшъ, защо ми сж? — отговори Лазо.

Чудновати, но хубави!... Слушашъ, слушашъ, па се забравишъ, отидешъ... И току вижъ, че чудноватото вземе да ти се чини истина, ти заживѣешъ съ него и ти стане леко и хубаво, като че се прѣродишъ... Затова има приказки, затова ги приказватъ и хората. И пѣснитѣ сж за това...

И Благолажъ продължи приказката.

Елинъ—Пелинъ.

ВЕЛИКОДУШНИЯТЪ СЛОНЪ.

Хората хванаха слона Голиятъ и го научиха да носи вода, да реди дърва, да ходи на полето съ палатка на гърба си, да повдига камъни и на много други работи.

По-късно го продадоха на единъ търговецъ, който разнасяше слонове по цѣла Индия. Тѣхъ ги употребяваха като палачи (убийци) при изпълнение на смъртни присъди.